

Inleiding

Elke religie heeft zijn feesten, vierdagen of hoogtijden. Wanneer men vanuit een bestaande religie een nieuwe religie begint, dient deze altijd van die bestaande religie te verschillen, daar men anders geen bestaansrecht kan claimen. Toen Jerobeam en zijn tien-stammenrijk brak met Rehabeam en het twee-stammenrijk, brak hij tevens met de ware religie van Israël en begon de kalverendienst te Dan en te Bethel. Daartoe bedacht hij uit zijn eigen hart enkele feesten om het volk, dat immers gewend was aan de feesten van JHWH, toch ook feesten te geven die een bepaalde leegte moesten vullen.

Zie 1Koningen 12:28 Daarom hield de koning een raad, en maakte twee gouden kalveren; en hij zeide tot hen: Het is ulieden te veel om op te gaan naar Jeruzalem; zie uw goden, o Israël, die u uit Egypteland opgebracht hebben.

29 En hij zette het ene te Beth-el, en het andere stelde hij te Dan. 30 En deze zaak werd tot zonde; want het volk ging heen voor het ene, tot Dan toe.

31 Hij maakte ook een huis der hoogten; en maakte priesteren van de geringsten des volks, die niet waren uit de zonen van Levi.

32 En Jerobeam maakte een feest in de achtste maand, op den vijftienden dag der maand, gelijk het feest, dat in Juda was, en offerde op het altaar; van gelijken deed hij te Beth-el, offerende den kalveren, die hij gemaakt had; hij stelde ook te Beth-el priesteren der hoogten, die hij gemaakt had.

*33 En hij offerde op het altaar, dat hij te Beth-el gemaakt had, op den vijftienden dag der achtste maand, der maand, **dewelke hij uit zijn (eigen) hart verdacht had**; zo maakte hij den kinderen Israëls een feest, en offerde op dat altaar, rokende.*

Op soortgelijke wijze is het christendom als nieuwe religie begonnen en heeft o.a. keizer Constantijn het nieuwe christelijk geloof verheidenst. Dat wil zeggen dat hij heidense gewoonten en feesten een christelijke tint heeft gegeven. Met die 'erfenis' zijn wij toebedeeld, gezien onze nog vele heidense gebruiken.

Wanneer het de boze lieden lukt ons op een zijspoor te zetten, weet men dat we zullen afdwalen en zondigen. Alzo hebben zij de hand gehad in de ontwikkeling van het vroege christendom, door heidense gewoonten en gebruiken in te voeren en deze met een

christelijke saus te overgieten. Hierdoor zijn wij beroofd van Gods wáre wil en gezette hoogtijden. De meerderheid der christenen weet dan ook helaas niets meer af van Gods gezette hoogtijden en wat deze symboliseren en voor ons te betekenen hebben.

Hoogtijden van JHWH

Op de christelijke scholen en in de kerken wordt geleerd dat er voor de christenen vijf feesten zijn, n.l.:

1. Het Kerstfeest. De geboorte van Jezus (moet zijn Jesjoea).
2. De Goede Vrijdag. De dood van Jesjoea op Golgotha.
3. Het Paasfeest. De opstanding van Jesjoea.
4. De Hemelvaartsdag. De hemelvaart vanaf de Olijfberg.
5. Het Pinksterfeest. De uitstorting van de Heilige Geest.

Stel je eens voor dat deze feesten alle vijf niet de feesten zijn die door JHWH zijn gegeven om gehouden te worden. Immers, deze vijf feesten stammen uit de tijd van het verwereldlijkte Constantijnse christendom, en ze zijn op menselijk gezag ingesteld, of te wel 'Uit de duim gezogen'.

Maar dát kan toch niet?

Voor het Kerstfeest is nog iets te zeggen dat het niet door JHWH werd ingesteld, want nu ja, de juiste geboortedatum staat niet in de Bijbel.

Maar de andere feesten der christenen zijn toch wel Bijbels?

Nee, ook het tweede feest, de Goede Vrijdag, mist elke Schriftuurlijke grond. Het wordt nergens als een inzetting genoemd.

Ook het derde feest lijkt Schriftuurlijk, maar mist elke grond. Het zogenaamde 'kerkelijk pasen' houdt men immers niet op de avond van 14 Abib, maar op een willekeurige datum. Pascha is

ook niet een gedachtenisfeest aan de opstanding. Pascha in het geheel is het feest der uittocht uit Egypte.

Het vierde feest van de Hemelvaart is nergens in de Bijbel geboden, waarom moet dit dan gevierd worden?

Het vijfde feest zou schijnbaar het enige zijn wat een rechtsgrond heeft, maar ook hier is het dat men vanwege de willekeurige paasdatum tevens het pinksterfeest niet op de juiste dag viert, en daarbij niet denkt aan de oude betekenis van dat feest, nl. dat het gaat om het Verbond en de verbondsvernieuwing.

In het Verbondsboek staat dat wij verplicht zijn de hoogtijden van JHWH te houden, en waarom doet het christendom dat overwegend niet? Men heeft deze hoogtijden eerst overboord gezet en daarna gewoonweg vergeten.

De jaarlijkse grote feesten zijn drie in totaal, waarvan er zeven voorgeschreven rustdagen zijn.

Die Gezette Hoogtijden zijn, zoals te lezen in Leviticus 23 en Deuteronomium 16:

De voorjaarsfeesten:

1. Het Pascha op de avond van 14 Abib, (Pesach) de 1e maand, het slachten van het lam, en smeren van het bloed aan de dorpels.

2. Dan is er de Jaarlijkse Grote Sabbat of het Uittochtsfeest op de 15e Abib, (Matsot) waarop tegelijkertijd het feest der ongezuurde broden begint, hetwelk duurt tot en met de 21e Abib, is symbool van het afleggen der zonde.

3. Het feest der eerstelingen, (Katsier) de voorjaarsoogst, symbool voor de eerstelingen, ook wel het wekenfeest genoemd, 7 x 7 dagen na de laatste sabbat in de week van ongezuurde broden, het Pentacoste-feest, of feest van de 50e dag. Betekenis: De eerstelingen uit het volk Israël, later komt de grote oogst.

De najaarsfeesten:

4. Het Bazuinfeest. Symbool van de aankondiging van de Godsregering van de Messias (= Gezalfde). Jom Teroe'a.

5. De Grote Verzoendag, of de Reinigingsdag. Symbool van de reiniging der twaalf stammen in de verstrooiing, het herstel. Jom Hakippoerim.

6. Het Loofhuttenfeest, symbool voor het 1000 jarige Messiaanse Vrederijk, dat is de naoogst, de grote inzameling. Assief.

7. Het Slotfeest, dat is het symbool voor het herstelde Koninkrijk der Hemelen, het Rijk van JHWH. Atseret.

Voor onze verre voorvaderen waren deze drie gezette hoogtijden van bijzondere betekenis, want dan trok men op, aanvankelijk naar Silo waar de Tabernakel stond, later naar Jeruzalem, naar de Tempel. Dan was het in die stad een drukte van belang. Maar ook zonder de Tabernakel en Tempel zouden de Gezette Hoogtijden er zijn geweest.

Er kleefde wel een gevaar aan de onderhouding van deze feesten, want ál wat mannelijk was, was van huis en haard weg en bijéén in Silo, later in Jeruzalem. De vijand kon dan gemakkelijk een inval doen. Wij zien de bijzondere zorg van JHWH voor Zijn volk, wat in gehoorzaamheid deze feesten zou onderhouden. Hij gaf dan ook een speciale belofte van bescherming dat er nooit tijdens één van deze feesten een vijandelijke aanval zou komen. Alle mannen konden dus zonder enige vreze en met een gerust hart naar Jeruzalem gaan om aldaar JHWH te dienen.

Zie wat er staat in Exodus 34:23,24: *'en niemand zal uw land begeren terwijl gij driemaal in het jaar optrekt', enz.*

De feesten symboliseren alzo de verschillende fasen in het voornemen van JHWH met de eeuwen, n.l. de algehele vernieuwing of wedergeboorte aller dingen.

De jaarlijkse landbouw stond model voor de uitbeelding van het 'bad der wedergeboorte' van hemel en aarde.

Het **eerste** feest is het Pascha

Pascha is voorbijgang, dat de Engel van JHWH in Egypte voorbijging als Hij het bloed aan de deurposten zag. Pascha beeldt af de bevrijding uit de dienstbaarheid en slavendienst van Egypte. De ongezuurde broden beelden de uitdrijving van de zonde uit. Zuurdeeg is symbool van de zonde.

Zoals wij weten werd het Pascha met het geslachte lam gevierd,

wat men heeft laten slaan op het offer van Jesjoea. Dit is onjuist aangezien het lam werd opgegeten. Het wijst ons inziens op de onschuld van het volk.

Wij dienen jaarlijks het Pascha te vieren op de avond van de 14e Abib, als gezins- of familiesamenkomst. Het

eten van het ongezuurde brood, waarvan iedere deelnemer een stuk afbreekt, symboliseert de familie-eenheid en volks-eenheid. Men had ook geen tijd om het brood te laten doorzuren. Er was haast bij.

Zoals gezegd beelden de jaarlijkse oogsten de geestelijke oogst uit. In Palestina waren er twee oogsten per jaar.

De voorjaarsoogst is maar klein, dan gaat het om de eerstelingen. Tijdens de dagen der Ongezuurde Broden werd er van het eerste gerstekoren een Omer (2 ltr.) gemaaid en gedorst en naar de Priester gebracht, die het bewoog voor JHWH om aangenomen te worden.

Daarna telde men 50 dagen en hield men het Feest der Eerstelingen, (het **tweede** feest) of te wel het Wekenfeest, het Pinksterfeest (tarweoogst). Dit symboliseert de opgestane nieuwe mens met een hoger bewustzijn, de eerstelingen uit het volk Israël. Israël zelf is de eersteling uit de volkeren, tot een voorbeeldfunctie.

In het najaar valt de nadruk op de grote oogst, dat is meer het nationale aspect, (druivenoogst).

In het Pascha demonstreert JHWH Zijn werkwijze van algehele bevrijding uit de slavernij, vroeger uit Egypte, en heden uit het Grote Babylon en geestelijk Egypte.

Gelijk het volk Israël ná de 10 plagen werd uitgeleid en ongedeerd bleef, zal het Israël in het Westen, de 12 stammen in de verstrooiing, tijdens de grote plagen over het Grote Babylon, wat betreft het 'overblijfsel' ongedeerd blijven en uit Babylon worden geleid.

Pascha dienen wij op de avond van 14e Abib te vieren (niet op de avond van de 13e zoals sommige Joden doen). De uittocht was 24 uren daarna, op de 15e Abib, nadat het volk 430 jaren lang was verdrukt.

Er staat dat de dag van de uittocht op het nauwkeurigste moest worden onderhouden, dus de 15e. Numeri 28:16-17; Leviticus 23:5-6. Op deze dag beginnen de 'dagen der ongezuurde broden', die zeven dagen duren.

Op de 14e wordt alle zuurdeeg of gist weggedaan.

Op de 15e is er een 'Heilige Samenkomst'.

De 15e is de herdenkingsdag van de bevrijding uit Egypte, de verlossing uit de zondedienst en slavernij.

De 14e, het Pascha, ziet op de bevrijding uit de zonde, om die achter ons te laten.... dat is het eten van ongezuurde broden 7

dagen lang, wat ziet op een afleggen van het oude leven, en een begin in een nieuw leven.

Totaal telt Pasen acht dagen, en het is een altoosdurende inzetting, of inzetting voor deze aion, tijdperk. Dit feest is nimmer afgeschaft.

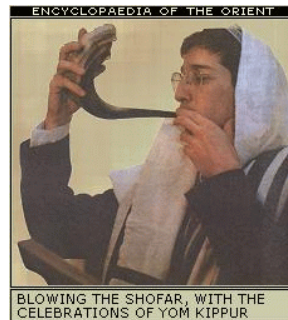
De ongezuurde broden symboliseert de gemeenschap der heiligen. De dagen der ongezuurde broden zijn nauw aan het Pascha verbonden, n.l. terwijl de dagen der ongezuurde broden er waren begon men te tellen 7x7 dagen ná de dag van de laatste sabbat die valt in de dagen der ongezuurde broden. Vanaf deze dag geteld, 50 dagen erbij is het Pinksteren. Dat is het feest der eerstelingen, de Verbondssluiting met Israel. Israël zelf als natie is de eersteling der volkeren, ten voorbeeld voor anderen.

Hoe berekent men de 14e Abib?

De maand Abib wordt berekend als de eerste nieuwe maan ná lentepunt er is (op of direct na zonnewende 21 maart).

14 Abib is dus 14 dagen daarna, en is bij volle maan op de 15e de uittocht, zodat het volk goed licht had.

Het **eerste** feest in het najaar is het Bazuinfeest (Leviticus 25), wat op de 1e der 7e maand begint, het latere Nieuwe Jaar. Dit feest symboliseert de aankondiging van de komst van de Messias, met het geluid van de bazuin (sjofar). De Messias gaat Zijn heerschappij op aarde vestigen, in de tijd van grote oorlogen op aarde, zie Haggai 2:22.

Daarna komt de grote oogst tijdens de 1000 jaren vrede, als de 12 stammen bijeen vergaderd zijn, en een Davidszaad koning (de Messias) is. Jeremia 31.

Het **tweede** feest in het najaar:

De Grote Verzoendag of Reinigingsdag, deze valt op de 10e van de 7e maand, en wordt wel dé Dag genoemd, een vreugde bij uitstek. Ook noemt men deze dag de Sabbat der Sabbatten. (Yom Kippur).

Het **derde** feest in het najaar is het Loofhuttenfeest, waarvan aan de laatste dag nog een dag is toegevoegd voor het Slotfeest.

De Grote Verzoendag (reinigingsdag) is een dag van verootmoediging. Op die dag zult gij generlei arbeid doen, het is een altoosdurende instelling.

Op deze dag werden twee bokken genomen, en één er van werd weggezonden de woestijn in, de bok voor Azazel, de zgn zondebok, Leviticus 16:10. Dit is een symbool voor de binding van de kwade machten tijdens het Messiaans vrederijk van 1000 jaren, Openbaring 20:1-2.

De andere bok was voor JHWH, voor de verzoening van de Hogepriester én voor het volk, van onwetende zonden.

Daarna volgt het Loofhuttenfeest.

Dit feest duurt 7 dagen lang, beginnend op de 15e van de 7e maand. Leviticus 23:33-41. Dit is het feest der grote inzameling. Het feest symboliseert de vestiging van het Messiaans Vrederijk, én het binnenhalen van de grote oogst tijdens die aion

of eeuw. Dit feest is ook een altoosduurende inzet en zal tijdens de 1000 jaren dan ook gevierd worden, zie Zach. 14:16. Dit feest doet herinneren aan het leven in de woestijn, en zo moeten wij ons herinneren dat ons leven hier op aarde voorbijgaand is en wij de pinnen van onze (levens) tenten niet te vast mogen inslaan. De blijvende stad is er nog niet, waar Abraham naar uitzag.

Ten laatste het 7e feest, het Slotfeest.

Dit valt op de 8e dag van het Loofhuttenfeest, Leviticus 23:34-36. en is de laatste grote dag.

In de verhalen over Jezus lezen wij dat hij alle 7 feesten hield. Hij stelde geen nieuwe 'christelijke' feesten in, en zeker geen extra 2e paasdag, 2e pinksterdag of 2e kerstdag, waartegen ook Jakobus Koelman (17e eeuw) e.a. geageerd hebben. In Schotland heeft John Knox alle christelijke feesten afgeschaft, die later weer zijn ingevoerd. Calvijn preekte op een kerstdag over iets heel anders.

In Mattheus 28:18-20 gaf Jesjoea Zijn discipelen de opdracht nieuwe discipelen te maken, en de opdracht die nieuwe discipelen te leren (onder) houden al wat Hij hen geboden had. Hij heeft géén nieuwe gebod gegeven. Ook het gebod der liefde was geen nieuw gebod.. Willen wij werkelijk dienaren van JHWH zijn, dan zullen wij Zijn feesten houden, die óók op de nieuwe aarde gehouden zullen worden. Paulus waarschuwt de Galaten voor het houden van de heidense feestdagen, Galaten 4:10 het onderhouden van dagen, vaste tijden en jaren. Wij mogen de zogenaamde christelijke feestdagen wel naarstig

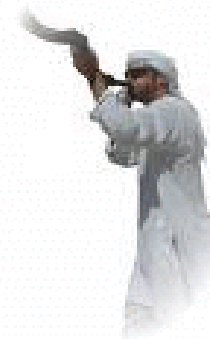
onderzoeken en er afstand van doen, nadat gebleken is dat ze onbijbels zijn. Wij moeten terugkeren tot JHWH en Zijn feesten, waarbij zelfs het feest der Nieuwe Maan onjuist is (het dient te zijn: de periode na vier sabbatten. Er staat niet 'maan' in het Hebreeuws, maar periode). Psalm 81:4, wat omgeven was door een plechtig ceremonieel.

Met dit korte beknopte overzicht van de 7 feesten hopen wij U een indruk gegeven te hebben van het voornemen van JHWH met de eeuwen (aionen of tijdvakken), om reikhalzend uit te zien naar de dag der bazuinen, welke zeer nabij is, welke de komst van onze Messias-zoon van David inhoudt.

Het **Bazuinfeest**, (nader toegelicht), Leviticus 23:23-25.

De bazuin (en ook de zilveren trompet) is o.a. een symbool van oproep ten oorlog. Wij dienen paraat te zijn, zodat het ook wel de 'paraatheidsdag' wordt genoemd. Ros Hasjana leidt de 10 boetedagen in. Zo symboliseert het Bazuinfeest een heel belangrijke gebeurtenis, n.l. de komst van de Gezalfde. Nu begint een nieuw tijdperk, de verlossing en vergadering van Zijn volk Israël en vangt het Messiaans Vrederijk aan. JHWH zal

Zelf in het gericht treden met de kwade machten, o.a. Edom, zoals in het boek van de profeet Obadja, maar ook in Jesaja en Jeremia, is te lezen. De bazuin (en ook de trompet) heeft o.a. tot doel het volk samen te roepen, te waarschuwen voor het dreigend gevaar. Dit kan enerzijds vrees inboezemen, maar nu ook vreugde, want **de nieuwe tijd komt!**

Aardse rijken zullen vallen. Een wereldomvattende chaos zal er komen, en angst vanwege de duisternis en kosmische rampen. Lees het in de psalmen en de profeten, o.a.

Jesaja 24. Daarna komt het Messiaans Vrederijk. De tabernakel en de ‘vervallen hut’ van David zal weder opgericht worden. En de twaalf stammen worden verzameld onder één Hoofd, Jesaja 27:12-13.

Op dit feest wordt de Sjoufar geblazen, dat is een hoorn van een ram of bok, waarmee men zich het offer van Abraham herinnert, waar JHWH in de plaats van Izaäk een ram beschikte.

De blazer van de Sjoufar heet een Baäl Toukija. Kinderen, vrouwen en slaven zijn niet verplicht naar het blazen te luisteren en mogen ook nooit geen Sjoufar-blazers zijn. En hij die op de Sjoufar blaast moet zich een maand lang met vasten en bidden daarop voorbereiden, naar men zegt. Tijdens het blazen (wanneer dit in de synagoge geschiedt) mag er niet gesproken worden.

Men blaast in het geheel op de nieuwjaarsdagen 100 tonen.

Het blazen op de Sjoufar is om de volgende redenen:

Op die dag zou JHWH de schepping zijn begonnen, en heerst als Koning over Zijn maaksel. Een koning die zijn troon bestijgt, wordt met bazuïngelank begeleid, zodat elk het kan horen.

En ook om tot boete op te roepen. Bazuïndag is de 1e van de 10 volgende boetedagen. Tevens herinnert het blazen aan de wetgeving op de Sinai. Ook moet Israël zich tijdens het blazen der bazuïn de woorden der profeten te binnen brengen, daar dezen als een bazuïn hun woorden hebben laten klinken. Ez.33:4. En ook tot opwekking om JHWH te vrezen, Amos3:6, en Israël zich de komende grote dag van JHWH zal te binnen brengen, dat een dag der bazuïn en des geklanks zal zijn, Zef.1:16.

Tevens roept het bazuïngeschal de beloften op om de verstrooide schapen van de huizen Israëls bijeen te vergaderen, Jes.27:13.

Leo Hirsch, een Joods schrijver, vertelt in zijn boek ‘Judentumskunde’ het volgende van de Schofar: ‘De bazuïn is een ramshoorn, een primitief instrument, dat op een niet-Joodse hoorder niet werkt als iets machtigs, iets melodieus. Voor vreemden kunnen zij krijgend, ja zelfs belachelijk voorkomen. Toch ligt er in deze primitieve tonen, die ons van de oertijd tegenklinken, iets dieps ontzettends en verschrikkelijks. Vanaf de aanvang van alle geloof spreekt zij en tevens brengt zij onze gedachten naar het einde der tijden. Een vermaning aan de laatste dingen is deze toon, die een man in een wit doodskleed blaast. Men blaast op de bazuïn, wanneer de kring van het jaar zich sluit.

Waarom wordt er op de bazuïn geblazen? (volgens Hirsh)

De bazuïn zal ons uit de slaap des jaars wekken en ons zeggen: gij zondige mensen, die zo diep in de onzuiverheden der wereld verstrikt zijt, bezint U eindelijk. Het is de tijd van omkeer.

De bazuïn zal ons de Thora, Gods leer, weer in het geheugen brengen. Toen de Thora ons bij de berg Sinai gegeven werd, geschiedde dit onder machtige bazuïnstoten en gelijk onze vaders toen riepen, zo zullen ook wij nu de Thora horen en doen.

De bazuïn klonk in oude tijden als een waarschuwingsroep in de strijd; zo zal hij ook nu, in onze strijd, de waarschuwing van onze profeten voor de aandacht roepen.

Het bazuïngeschal herinnert ons aan de bazuïnstoten toen eens Jeruzalem bestormd en ons Heiligdom vernietigd

werd. De ellende van de duizenden jaren voor ons volk staat in deze tonen weer voor ons op.

De Schofar doet ons denken aan de ram, die God bereid had staan in plaats van het offer Izak. De hoorn van de ram is onze Schofar; hij vermaant ons evenals Abraham het liefste aan God te geven.

De schrik van God zal ons bij deze tonen in de leden varen en het hart doen ineenkrimpen, gelijk in de oorlog.

Dat het gericht begint bij ons, zal ons de bazuin zeggen, en dat wij de Messias wachtende zijn, want Deze komt met de bazuin: de grote bazuin zal weerklinken.

Vroeger werd het Jubeljaar met bazuingeclank begonnen. Wanneer óók wij éénmaal verlost en verzameld worden van de einden der aarde, zal weder de grote bazuin weer klinken.

Dan zullen ook de graven zich openen en de doden opstaan. Aan de opstanding der doden herinnert ons 'de Schofar'.

Tot zover Leo Hirsch in zijn 'Judentumskunde'. De bazuin hoort dus bij Israël.

De Grote Verzoendag (nader toegelicht)

De Grote Verzoendag is de Reinigingsdag, de dag van reiniging van zonden die in onwetendheid zijn geschied, Leviticus 23:26-27, 31-32. Bewuste zonden dient men zelf goed te maken. Er wordt door sommigen gesteld dat er gevast dient te worden op deze dag. Ieder die wil vasten op deze dag is vrij dat te doen, maar het is geen vereiste. Verootmoedigen dient vanuit het hart, en niet vanuit de maag te komen. Een feestdag dient een blijde dag te zijn, zeker deze Reinigingsdag.

Die dag is het sabbat, een dag van verootmoediging, onthouding van werk. Die dag beeldt een heel bijzondere gebeurtenis uit, n.l. zoals dat beschreven staat in Leviticus 16 over de twee geitenbokken.

De één is de zogenaamde **zondebok**, de weggaande bok naar Azazel, en de ánder is de bok ten zondoffer voor JHWH, ter reiniging van het volk van onwetende zonden.

Die twee bokken staan: 1, voor JHWH en Zijn 'heilig zaad', én 2, voor de tegenstander, het Nachash-slangenzaad. Er moest een lot worden geworpen wie van de twee bokken voor JHWH was, en wie voor Azazel was.

Het lot werd slechts dán geworpen als er door ons mensen geen beslissing kon worden genomen, en het menselijk verstand ontoereikend was om een juiste keuze te maken. Wij kunnen het niet altijd goed onderscheiden wie nu van het Slangenzaad is, en wie er van het Vrouwenzaad is. Het lot doet dit geschil

ophouden, want daardoor geeft JHWH Zelf de uitslag te kennen! Azazel is een eigennaam, het is een soort woestijndemon, want dáár hoort de zonde thuis, Zach. 5:5-11. De zonde hoort niet bij het vrouwenzaad thuis.

De ene bok die voor JHWH was werd geslacht ter zondoffer, om voor Zijn 'heilig zaad' verzoening te doen voor onwetende zonden.

De andere bok werd levend de woestijn ingedreven, naar Azazel. Daarna nam de Hogepriester een stier ten zondoffer voor zichzelf en zijn huis om daarmee verzoening te doen. Het bloed van deze stier werd opgevangen, en daarmee trad de Hogepriester voor de eerste maal op de Grote Verzoendag het

heilige der heiligen binnen, en besprenkelde de vloer voor de ark (kapporeth betekent: deksel, en géén 'verzoen-deksel').

Daarna werd de gekozen bok geofferd, en het bloed opgevangen, waarmee de Hogepriester voor de tweede maal op Grote Verzoendag het heilige der heiligen binnenging en de vloer naast de ark sprenkelde, om daarmee het reinigingsritueel te volbrengen voor heel het volk.

Het Hebreeuwse woord voor verzoening is **kapar**, dat betekent: vrede aanbrengen, reinigen, afwassen, kwijtschelden.

Bij Pascha gaat het om individuele vergeving, reiniging.

Bij Grote Verzoendag gaat het om nationale reiniging.

De twee bokken

De voorstellende bok is als zondoffer voor onwetende zonden van het volk Israel, maar met deze bok is nog niet de volledige gerechtigheid bewerkt. Dat wordt pas bereikt via de tweede bok, voorstellende de duistere bron van het kwaad en de zonde, die wordt weggezonden naar de buitenste duisternis, en woeste wildernis. Dáár hoort het kwaad thuis. Dan pas is de reiniging gecompleteerd als de zonde gelegd is op degene die de bewerker er van is! De zonde én de bewerker(s) ervan worden beiden verwijderd! Dit lezen wij in Openbaring als satan volledig verwijderd wordt ná de 1000 jaren. Zolang het boze en de zonde er nog is, is er nog gevaar!

De Hogepriester legde de zonde met beide handen op de bok voor Azazel, en zond hem daarna door een verkozen Leviet de woeste wildernis in. Dan moest die Leviet bij terugkeer zich wassen alvorens hij weer onder het volk kwam. Zo heeft de zonde iets besmettelijks, en moeten wij ons van deze besmetting vrij zien te houden, wat beslist niet meevalt. Er is voortdurend afwassing nodig! Wanneer álle zonden en de bewerker(s) ervan

verbannen zijn, is de WET in ere hersteld, en gerechtigheid gedaan aan Gods eer.

De Wet is het verbond. Lees hiervan eens het verslag in Deut.31:10, dat juist in het Sabbatsjaar en tijdens het Loofhuttenfeest, als het de grote dag der reiniging is, de Wet moest worden voorgelezen! De Wet is nooit opgehouden, en is niet wijzigbaar! De Wet is het verbond, onbreekbaar van Gods zijde.

In het voorbeeld van de twee bokken lijkt het of er van twee verschillende wezens sprake is, de één goed en de ander slecht (satan). Dat komt doordat er van de satan een onzichtbare persoon is gemaakt, zodat wij het kwaad van onszelf en van anderen op hém kunnen projecteren. Nee, het gaat slechts om één mensensoort, waarin twee zaadlijnen zijn te onderscheiden, nl. één goede en één kwade. De goede zaadlijn is weliswaar

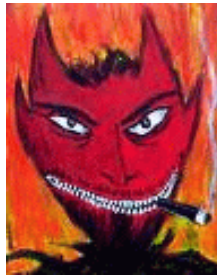

geïnficeerd door de kwade, maar zal uiteindelijk worden hersteld en gereinigd. De kwade zaadlijn zal geheel verwijderd worden van de aarde. De kwade zaadlijn is als een mooie klimopplant die zich rond een boom kronkelt, totdat de boom er aan sterft.

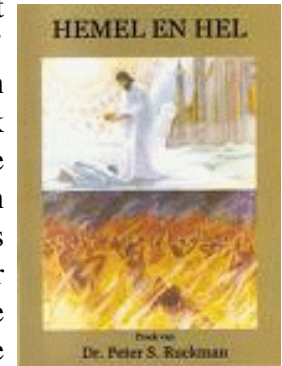
Dat geeft strijd, Genesis 3:15. Door het kwaad te bestrijden van de kwade zaadlijn, ontstaat er nog veel meer kwaad, zie het voorbeeld van de zogenaamde strijd tegen het terrorisme, en de Midden-Oosten kwestie. Goed en kwaad zijn nu nog factoren die elkaars tegenstellingen zijn, die nog samengaan in een gebroken samenleving. Door bekering kan men zich erop toelagen goed te doen. Dan wordt het kwaad beheersbaar, omvormbaar en lost het zichzelf op. Het kwaad bestrijden lijkt op voorhand de enige oplossing, en dat doen de meeste overheden van landen dan ook. Wat hebben zij ermee bereikt? Gevangenis vol. Een betere wereld? Nee. Wij dienen te leren

om aan het kwaad de kracht te ontnemen. Juist door het te bestrijden activeren wij het, tot het ons overmeestert.

De ‘duivel’ van het kwaad zit niet slechts in de ander, maar ook in onszelf. De ‘duivel’ is gevestigd op dualiteit of polariteit. Wij dienen alleen aan de weet te komen hoe we met de dualiteiten om dienen te gaan, en ons niet te laten leiden door wraak. Een lamp geeft licht, maar veroorzaakt ook schaduw bij de dingen waarop haar licht valt. Dat kan de lamp niet voorkomen. Zo is het kwaad niet los te koppelen van de bedrijver. Velen doen dat wel en geven aan het kwaad de naam ‘satan’. Alsof satan een zelfstandig onzichtbaar wezen zou zijn, en de mens zou zijn slachtoffer zijn. Nee, de bedrijver van het kwaad handelt zelfstandig (autonoom), en is geheel verantwoordelijk, daar uit het hart de kwade dingen ontspruiten, Romeinen 3. Ook al vermommen wij het kwaad achter vrome maskers, evenwel zijn wij het zelf die satan zichtbaar maken door hem in ons levensprogram een plaats te geven, door ánders te doen dan JHWH in de Thora ons voorschrijft. Daarmee roepen wij het lijden over onszelf uit en over anderen, want het lijden is geen natuurwet, maar is gevolg van óns handelen. Wij hebben kennis nodig om het verschil tussen goed en kwaad te onderscheiden, ter ontwikkeling van ons bewustzijn. De schepping was zeer goed. De kennis van goed en kwaad ontstond in Adam en Eva door verleiding. Ons bewustzijn werd gewijzigd, gemuteerd, zodat wij verdwaalden in ons eigen zelf. Alvorens de weg terug te gaan naar het Paradijs, het Beloofde Land of het Rijk van JHWH, dienen wij ons wel te bedenken niet in de woestijn (Azazel) te geraken, daar het beloofde land merkwaardig genoeg niet áchter, maar vóór de woestijn ligt.

De theologen en geestelijken beweren dat het ‘beloofde land’ achter de ‘aardse woestijn’ ligt, n.l. in de hemel. Zij zien de aarde als een donker oord waar men zo spoedig mogelijk doorheen moet zien te komen, om in de hemel aan te landen, waar het altijd licht en vrolijk zal zijn. Dat het beloofde land reeds op deze aarde ligt, is hen vreemd, zie echter Psalm 37, waarin het vijfmaal over de gezegende aarde gaat.. Wij hebben de krachten als vrouwenzaad het beloofde land op aarde zelf te scheppen, door het kwaad te negeren. Dat noemen de orthodoxe theologen ten onrechte remonstrants. Er is bewustzijnsvernieuwing voor nodig, liefde, dat geen kwaad meer denkt. Wij kunnen ons bekeren -ook dat klinkt in de oren van de orthodoxen remonstrants en kettters-, het slangenzaad kan zich niet bekeren, Johannes 8:44-48, Jeremia 13:23. Zij zullen van de aarde verdelgd worden.

Samenvatting

Hoe is het mogelijk dat het Christendom wél de heidense feesten is gaan vieren, terwijl het de door JHWH ingestelde feesten niet viert. Dat is de wereld op z'n kop. Evenwel horen of lezen wij positieve geluiden, n.l. dat een enkele theoloog zijn mond open durft doen en zegt dat hij liever Loofhuttenfeest viert dan kerst. Drs. C. Van Setten: *'Als het aan mij ligt, schaffen christenen het kerstfeest af. De eerste christenen vierden het ook niet. Daarvoor in de plaats moeten wij het Loofhuttenfeest vieren. Dat is een echt wezenlijk feest'*.

In 'De Wachter Sions' 23-07-2009 schrijft dhr. L.M.P. Scholten over de christelijke feestdagen dat ze niet door de Schepper geheiligd zijn, maar door de vroege (Rooms Katholieke) kerk zijn ingesteld. Maarten Luther pleitte er aanvankelijk voor -

volgens Scholten- om alle feestdagen radicaal af te schaffen en alleen de zondag over te houden. Hij schreef in 1520 in zijn Sermoen van de goede werken: *'Gave God dat in de christenheid geen feestdag ware, dat men alle feesten der vrouwen en der heilige op de zondag stelde, dan zouden vele boze ondeugden worden nagelaten; door de arbeid der werkdagen zouden ook de landen niet zo arm en verkeerd worden. Maar nu zijn wij met vele feestdagen geplaagd, tot verderf der zielen, lichamen en goederen, waarvan veel te zeggen zou zijn.'*

In Genève daarentegen werden bij de doorvoering van de reformatie in 1536 onder leiding van Guillaume Farel en Pierre Viret alle kerkelijke feestdagen buiten de zondag afgeschaft, omdat 1. alleen de zondag (moet zijn de sabbat 7e dag, PM) een inzetting Gods was en 2. de feestdagen door mensen waren ingesteld en aanleiding gaven tot losbandigheid. Calvijn die iets later in Genève kwam, was het daar van harte mee eens. Zo kon het gebeuren dat Calvijn in 1555 op 25 december preekte over hoe een Israëliet moest handelen als hij wilde trouwen met een krijgsgevangen vrouw, uit Deuteronomium 21:10-14.

Tot zover L.M.P. Scholten.

Pasen is bevrijding uit het diensthuis Egypte, uit de zonde (denk aan de eerste regel der Wet: ***Ik ben JHWH Uw Elohim die U uit het diensthuis Egypte heb uitgeleid***). De Ongezuurde Broden wijst op het wegdoen der zonde en de onderlinge gemeenschap. Het feest der Eerstelingen wijst op het herstel van de Godsregering. Het Bazuinfeest is de aankondiging van de komst van de Messias. Dan de nationale reiniging op Grote Verzoendag, waar de bron van het kwaad wordt verwijderd. Een nieuw tijdperk kan beginnen, het Messiaans Vrederijk, waarin Israël wordt hersteld en er één goede Herder zal zijn, David. Tenslotte het Slotfeest, als symbool van de algehele Godsregering en verbondsvernieuwing, d.m.v. Israël over de

volkeren der aarde. JHWH zal onder ons wonen en onze Leidsman zijn. Welvaren en welzijn, vrede en vreugde zal er zijn. De zonde en de dood zijn verdwenen, en niemand zal meer zeggen: Ik ben ziek. Zoals de tabernakel in het midden van onze voorvaderen vertoefde, zal JHWH in het midden van ons wonen. Die tijd is nabij! Ezechiël 43:9, Openbaring 21:3 *En ik hoorde een grote stem uit den hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn.*

Praktische invulling voor vandaag de dag: Op de drie grote feesten moesten alle mannen en mochten vrouwen en kinderen komen naar de Tabernakel te Silo, later naar de Tempel te Jeruzalem. Op de Grote Verzoendag schijnt er geen massale bijeenkomst te zijn geweest. Momenteel kunnen wij de Gezette Hoogtijden van JHWH niet naar behoren vieren, daar er geen Tabernakel is, en de Tempel niet de wil was van JHWH om deze als vaste woonplaats te hebben.

Wij mogen op deze feestdagen wel bij elkaar komen, maar het is geen verplichting. Het kan leerzaam en nuttig zijn om tijdens het Loofhuttenfeest met kinderen een loofhut te bouwen. Wij zien uit naar de komende tijd, wanneer JHWH weer zal tronen onder Zijn volk op de vernieuwde aarde.

Psalm..89:16 ***Welgelukzalig het volk, dat het geklank kent!***